

KPK

REPUBLIKA SLOVENIJA
KOMISIJA ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE
VLADAVINA PRAVA | INTEGRITETA | TRANSPARENTNOST

Številka: 069-3/2018-5 22005
Datum: 13. 7. 2018

UPRAVNO SODIŠČE RS
ODDELEK V CELJU
TRG CELJSKIH KNEZOV 10
3000 CELJE

Opr. št. IV U 107/2018

TOŽEČA STRANKA: Zdravko Počivalšek, [REDACTED], ki jo zastopa Odvetniška družba Čuk & Pleško d.o.o., Dunajska cesta 21, 1000 Ljubljana,

TOŽENA STRANKA: Republika Slovenija, ki jo zastopa Komisija za preprečevanje korupcije, Dunajska cesta 56, Ljubljana, ki jo zastopa predsednik Boris Štefanec, z opravljenim pravniškim državnim izpitom,

PRITOŽBA TOŽENE STRANKE
zoper sklep sodišča o izdajičasne odredbe, opr. št. IV U 107/2018-8 z dne 9. 7. 2018

v postopku tožbe zoper Ugotovitve o konkretnem primeru Komisije za preprečevanje korupcije
št. 06233-1/2016-106 z dne 16. 5. 2018

2 x

Tožena stranka v roku vlaga pritožbo zoper sklep Upravnega sodišča RS, Oddelek v Celju, opr. št. IV U 107/2018-8 z dne 9. 7. 2018, s katerim je naslovno sodišče ugodilo zahtevi tožeče stranke za izdajo začasne odredbe. Tožena stranka pritožbo vlaga zaradi bistvene kršitve določb postopka in zmotne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.

Naslovno sodišče je z izpodbijanim sklepom zadržalo objavo Ugotovitev o konkretnem primeru tožene stranke, št. 06233-1/2016-106 z dne 16. 5. 2018 ter odgovora tožeče stranke javnosti, in sicer z objavo na spletni strani komisije ali na drug način, ter zadržalo posredovanje ugotovitev predstojniku organa tožeče stranke oziroma organu, ki je pristojen za neposredno izvajanje nadzora nad delovanjem tožeče stranke oziroma za njeno imenovanje ali razrešitev.

Sodišče v obrazložitvi najprej navaja, da mora v postopku za izdajo začasne odredbe tožeča stranka izkazati **nastanek težko popravljive škode**, zato mora v zahtevi za izdajo začasne odredbe **konkretno** navesti vse okoliščine, s katerimi verjetno utemeljuje nastanek težko popravljive škode, pri čemer mora za svoje navedbe v skladu z ustaljeno upravno sodno prakso Vrhovnega sodišča RS skupaj s samo zahtevo predložiti tudi ustrezne dokaze, kar pomeni, da mora tožeča stranka že v predlogu za izdajo začasne odredbe **konkretno in določno** navesti ter **verjetno izkazati**, da so **kumulativno** izpolnjeni pogoji, potrebni za izdajo začasne odredbe v skladu z določbami drugega in tretjega odstavka 32. člena ZUS-1. V nadaljevanju obrazložitve pa sodišče svojo odločitev nasloni zgolj na to, da je tožeča stranka težko popravljivo škodo utemeljila s tem, da imajo javne objave tožene stranke v javnosti običajno velik odmev ter da se na njihovi podlagi ustvarja negativno javno mnenje o ravnanju ali osebi uradnika oziroma funkcionarja, tega mnenja pa kasneje, četudi posameznik v sodnem postopku uspe, ni mogoče odpraviti. Navedene trditve tožeče stranke pa so zelo **splošne in nekonkretizirane**, pri čemer se izdatno uporabljajo izrazi kot so »običajno«, »pogosto«, »praviloma« in »redoma«, ki so odraz **posploševanja in neosredotočenosti na konkreten primer**. Iz navedenega izhaja, da gre zgolj za domneve tožeče stranke o splošnih učinkih objav, medtem ko škoda, ki naj bi jo utrpela tožeča stranka, ni izkazana niti na stopnji verjetnosti in ni v ničemer konkretizirana, tožeča stranka pa tudi ni priložila nobenih relevantnih dokazov, s katerimi bi podkrepila svoje trditve. Tožeča stranka bi morala namreč **konkretno** navesti vse okoliščine, s katerimi utemeljuje tako nastanek kot višino škode, kakor tudi okoliščine, ki omogočajo sklep, da bo ta škoda v primeru zanjo ugodno končanega upravnega spora **težko popravljiva**. Iz navedenega izhaja, da tožeča stranka v predlogu za izdajo začasne odredbe ni zadovoljila niti osnovnih standardov konkretizacije škode. Sodišče pa v nadaljevanju obrazložitve izpodbijanega sklepa sledi takim navedbam tožeče stranke kljub temu, da je v začetku obrazložitve (točki 16 in 17 izpodbijanega sklepa) jasno navedlo pogoje in uveljavljene standarde sodne prakse za izdajo začasne odredbe. Takšno utemeljevanje sodišča **ni konsistentno** z lastnimi navedbami v okviru iste obrazložitve, iz česar izhaja, da so razlogi o odločilnih dejstvih izpodbijanega sklepa med seboj v nasprotju. Prav tako se sodišče sploh ni opredelilo do navedb tožene stranke, v katerih je že v odgovoru na predlog za izdajo začasne odredbe opozorila na pomanjkljivosti trditve tožeče stranke glede nastanka težko popravljive škode.

Sodišče svojo odločitev zmotno utemeljuje tudi z navajanjem sodne prakse Vrhovnega sodišča RS, konkretno v zadevi I Up 476/2013 z dne 16. 1. 2014. V navedeni zadevi naj bi vrhovno sodišče zavzelo stališče do narave javnih objav tožene stranke. Tožena stranka pa na tem mestu opozarja, da je pri navedeni zadevi šlo za tožbo zoper osnutek ugotovitev tožene stranke in ne za tožbo zoper končne ugotovitve tožene stranke. Postopek pred toženo stranko je namreč tak, da se v skladu s sedmim odstavkom 13. člena ZinfPK obravnavani osebi v izjasnitev najprej pošlje osnutek ugotovitev, na katerega lahko v sedmih dneh poda svoje pripombe oziroma se izjasni o določenih dejstvih in okoliščinah, šele nato pa lahko tožena stranka izda (in objavi) končne ugotovitve o konkretnem primeru. V izpostavljeni zadevi je obravnavana oseba upravni spor sprožila **zoper osnutek ugotovitev** in ne zoper končne ugotovitve o konkretnem primeru, zaradi česar zadeva ni primerljiva z zadevo, v kateri je naslovno sodišče izdalo izpodbijani sklep. Vrhovno sodišče je namreč v izpostavljeni zadevi presoјalo pravilnost izdaje začasne odredbe prepovedi javne objave do zaključka upravnega spora glede osnutka ugotovitev, torej glede vmesnega pravnega akta in ne glede na zaključnih ugotovitev tožene stranke, kar je bistvena razlika. Osnutek kot vmesni dokument v postopku tožene stranke v skladu s 13. členom ZinfPK namreč še ne vsebuje odziva obravnavane osebe, zato je njegova pravna narava bistveno drugačna od ugotovitev o konkretnem primeru, s katerimi se postopek pred toženo

stranko zaključiti, kar je pomembno tudi pri presoji učinka javne objave. Vrhovno sodišče RS je v izpostavljeni zadevi torej odločilo, da se postopek pred toženo stranko ne more zaključiti z javno objavo, dokler se ne zaključi upravni spor o predhodni fazi postopka, kar je glede na kronologijo postopka logično. V predmetni zadevi pa gre za drugačno stanje, saj so bile (po predhodni izjasnitvi tožeče stranke) že sprejete ugotovitve v konkretnem primeru, s čimer se je postopek pred toženo stranko zaključil, tožeča stranka pa je tožbo vložila zoper končne ugotovitve o konkretnem primeru. Iz navedenega izhaja, da je sodišče svojo odločitev utemeljilo s sklicevanjem na sodno prakso, ki ne zajema identičnega dejanskega stanja, kot je v predmetni zadevi.

Sodišče je sprejelo tudi zmotno stališče, da z izdajo začasne odredbe ne bo prizadeta **javna korist**, saj bo javnost lahko z ugotovitvami tožene stranke seznanjena kasneje, v kolikor tožeča stranka v upravnem sporu ne bo uspešna. V skladu z določbo 5. člena ZIntPK je tožena stranka samostojen in neodvisen državni organ, ki z namenom krepitve učinkovitega delovanja pravne države in preprečevanja njenega ogrožanja s koruptivnimi dejanji v okviru in na podlagi zakonov samostojno izvršuje pristojnosti in opravlja naloge, določene v ZIntPK in v drugih zakonih. V postopku po 13. členu ZIntPK, po katerem je bil izdan izpodbijani akt, gre po izrecni zakonski določbi za postopek, ki ga tožena stranka uvede zaradi suma korupcije, kršitve predpisov o nasprotju interesov, omejitvi poslovanja ali o **lobiranju** ali zaradi ocene in odprave posamičnih ali sistemskih korupcijskih tveganj ali kršitev etike in integritete javnega sektorja. Delovanje tožene stranke je torej v javnem interesu, objava zaključnih ugotovitev o zadevah, ki jih obravnava, pa poleg prekrškovnih sankcij predstavlja njeno **glavno orodje za doseg svojega zakonsko določenega poslanstva**, tj. osveščanja javnosti, preventive in krepitve integritete in transparentnosti odločanja v javnem sektorju. Slednje še toliko bolj velja za **področje regulacije lobiranja**, ki je relativno nov institut v slovenskem pravnem redu, obveščanje javnosti o tovrstnih postopkih pa je ključnega pomena tako za nadzor zainteresirane javnosti nad odločitvami funkcionarjev in uradnikov, ki zasedajo najvišje položaje v državi, kot za implementacijo zakonskih določb o lobiranju v praksi.

Tožena stranka na podlagi svojih zakonskih pristojnosti vodi svoje postopke večinoma proti funkcionarjem in uradnikom na položajih, torej proti osebam, ki zasedajo najvišje funkcije v državi. V kolikor bi bilo za izdajo začasne odredbe v zadevah tožene stranke dovolj zgolj navajanje življenjepisa obravnavanih oseb in sklicevanje na morebitno bodoče opravljanje odgovornih javnih funkcij ali funkcij v gospodarstvu (kot zahteva tožeča stranka v konkretni zadevi) oziroma da bi tako skopo in z ničemer podkrepjeno zahtevanje bodoče težko popravljive škode (tj. da vsaka objava ugotovitev tožene stranke avtomatično pomeni možnost nastanka težko popravljive škode) predstavljalo dovolj visok dokazni standard za izdajo začasne odredbe v zadevah, ki jih obravnava tožena stranka, lahko tožena stranka kar preneha z objavami svojih ugotovitev oziroma mnenj v vseh svojih zadevah, s čimer bi izgubila enega glavnih orodij za izpolnjevanje svojih zakonsko predpisanih nalog.

Sodišče zavzame tudi zmotno stališče, da javna korist z izdajo predmetne začasne odredbe ne bo prizadeta, saj bo javnost lahko z ugotovitvami tožene stranke seznanjena kasneje (v kolikor tožeča stranka v upravnem sporu ne bo uspešna). **Javna korist** javne objave ugotovitev, v povezavi z zakonskimi nalogami in pristojnostmi tožene stranke, je v tem, da se z **osveščanjem** javnosti vrši **preventivni učinek** delovanja tožene stranke, s čimer se krepijo zahteve javnosti po **višji standardih integritete in transparentnosti odločanja** v javnem sektorju. Splošno znano dejstvo je, da se učinek zmanjšuje s časovno oddaljenostjo. Prav tako je splošno znano, da sodni postopki lahko trajajo dalj časa, sploh če upoštevamo tudi postopek s pravnimi sredstvi. Zgolj splošna navedba sodišča, da bo javnost lahko z ugotovitvami tožene stranke seznanjena kasneje, po mnenju tožene stranke ne zadosti standardom presoje sorazmernosti oziroma presoje prizadetosti javne koristi iz drugega odstavka 32. člena ZUS-1. V **javnem interesu** je, da je javnost seznanjena z ugotovitvami tožene stranke v najkrajšem možnem času, pri čemer si lahko javnost na podlagi objave tako ugotovitev tožene stranke kot predhodnih izjasnitev obravnavane osebe **objektivno** ustvari svoje mnenje o zadevi. Obveščanje javnosti v kasnejšem času, ko obravnavana oseba morebiti sploh več ne zaseda funkcije, na kateri je glede na ugotovitve tožene stranke kršila dolžno ravnanje, ima z vidika javne koristi zagotovo **bistveno manjši učinek**, tako da bi sodišče moralo podrobneje presoditi morebitno prizadetost javnega interesa v vsakokratni konkretni zadevi, ne pa se zgolj pavšalno sklicevati na možnost kasnejše objave (kar velja v vsakem primeru). Po mnenju tožene stranke v konkretni zadevi tožeča stranka ni izkazala zakonskih pogojev za izdajo začasne odredbe, ki bi opravičevali poseg v delovanje tožene stranke in prevlado interesa tožeče stranke nad javnim interesom, sodišče pa je v tem delu zmotno oziroma nepopolno ugotovilo dejansko stanje.

Z izpodbijanem sklepom je sodišče toženi stranki naložilo tudi prepoved posredovanja izpodbijanega akta organu, ki je pristojen za neposredno izvajanje nadzora nad delovanjem tožeče stranke, čeprav iz zapisnika 15. seje senata tožene stranke z dne 16. 5. 2018 jasno izhaja, da tožena stranka ob sprejetju izpodbijanega akta ni sprejela sklepa, da bi se le-ta posredoval organu, ki je pristojen za neposredno izvajanje nadzora nad delovanjem tožeče stranke. Tožeča stranka na tem mestu še enkrat pojasnjuje, da je takšna zahteva do tožene stranke povsem brezpredmetna, saj tožena stranka za takšno ravnanje sploh ni sprejela ustreznega sklepa.

Glede na povedano tožena stranka predlaga, da sodišče izpodbijani sklep razveljavi.

Boris Stefanec
PREDSEDNIK

Poslano:

- naslovniku (po e-pošti, priporočeno s povratnico);
- zbirka dok. gradiva.